Acestea la rândul lor sporesc sursele de energie moleculară, extinzându-i aplicările și înlesnesc perfecționarea vechilor metode. Înlocuesc roata ce punea în mișcare morile străbunilor noștri cu sute de mii de kilowați turbo-generatori ai Niagarei. Fiecare invenție a avut repercusiuni asupra celorlalte și vasta structură a realizărilor technice a sporit cu o rapiditate, fapt care separă civilizația de astăzi de tot ceeace a cunoscut trecutul.

Nu încape îndoială că această evoluție va continua într'un ritm crescând. Știm destul spre a fi siguri că realizările științifice ale următorilor 50 de ani vor fi cu mult mai mari, mai rapide și mai surprinzătoare de cât cele de până acum. Savanți cu renume ne spun că se vor descoperi noui surse de energie mai formidabile decât tot ce s'a cunoscut.

Energia nucleară este incomparabil mai mare decât cea moleculară, de care ne servim astăzi. Cărbunele pe care omul îl obține într'o zi, se poate traduce într'un efort de cinci sute de ori mai mare, decât poate depune el. Ei bine, energia nucleară e de un milion de ori mai mare. Dacă am putea dispune de atomii de hidrogen dintr'o jumătate litru de apă, combinându-i astfel încât să ne dea heliu, am obține o energie capabilă să pună în mișcare o locomotivă de o mie de cai putere, timp de un an. Dacă am ajunge să combinăm electronii, — aceste mici planete ale sistemelor atomice — cu nucleele hidrogenului, energia eliberată ar fi de o sută de ori mai mare. Existența acestei gigantice surse de energie e pentru savanți incontestabilă. Ceeace lipsește este chibritul menit să aprindă flacăra, sau lovitura menită să declanșeze explozia dinamitei...

Această realizare va aduce în viața omenirei transformări cu mult mai mari decât cele determinate acum patru generații de descoperirea mașinei cu aburi. Vom concretiza proecte cosmice mărețe. Vom deveni stăpâni pe climate și configurații geografice. 50.000 tone de apă, — cantitatea deslocuită de „Berengaria" — ar ajunge dacă ar fi exploatată, cum am arătat mai sus — să împingă Irlanda în mijlocul Atlanticului. Transformarea unui element în altul, cu ajutorul unei temperaturi și presiuni ce depășesc cu mult posibilitățile noastre de acum, ar aduce o schimbare radicală în formulele pe care ni le-am format asupra valorilor. Materii de 30 de ori mai rezistente decât cel mai bun oțel, ar creea mașini care să răspundă nouilor forțe. Comunicațiile și transportul pe uscat, pe apă și prin aer ar lua forme inimaginabile, dacă am ajunge să facem o mașină de șase sute de cai putere, cântărind 8 kgr. și purtând combustibil pentru o mie de ore într'un tanc cât un stylo. Telefonia fără fir și televiziunea urmând în mod normal calea pe care au apucat, vor stabili o retea de legături, ce va permite oamenilor să comunice cu ușurință, excluzând deplasarea efectivă, astfel încât congresele își vor pierde utilitatea.

Și admițând cazul că deplasarea ar deveni imperioasă, vom avea la îndemână mijloace de locomoție de o rapiditate formidabilă. Nu vor mai exista diferențe între sat și oraș. Fiecare casă își va avea grădină și poiana sa.

Până în timpurile din urmă, producția hranei a fost una din preocupările de prim ordin ale omului. Lupta aceasta a fost însă câștigată. Nu încape îndoială că rasele civilizate își pot produce sau procura tot materialul nutritiv de care au nevoie.

Una din problemele care ne derutează în momentul de față, se datorește faptului că albii au produs o cantitate de grâu cu mult superioară necesităților lor, mai înainte ca rasa brună și galbenă să fi învățat a consuma o hrană superioară orezului. Actualmente hrana e fabricată aproape în întregime de energia luminei solare. Radiațiile soarelui produc cu ajutorul acidului carbonic din aer, compuși carbonici mai mult sau mai puțin complicați, ce apar sub forma vegetalelor. Uzăm de energia chimică latentă a acestora, spre a ne menținea trupurile calde și la nevoie, o trasformăm în efort muschiular. O întrebunțăm în complicatul proces al digestiei, pentru a reface celulele uzate ale trupului, proces în care se cheltuește 99 la sută din energia solară.

Dar probabilitatea marilor realizări viitoare nu depinde numaidecât de descoperirea unor noui surse de energie. Microbii care transformă astăzi nitrogenul aerului în proteinele ce fac substanță de bază a vieții, vor fi cultivați și puși să lucreze în anumite condițiuni, întocmai cum se face acum cu drojdia. Când se vor ști mai multe despre ceeace numim hormoni — acești mesageri chimici ai sângelui — se va putea controla desvoltarea individului. Vom scăpa astfel de absurditatea de a crește o găină întreagă — pentru a-i mânca pieptul sau o aripă, — cultivând direct aceste părți în condițiuni adecuate.

Fără îndoială, viitorul va vedea alimentația sintetică. Asta nu înseamnă însă că vom fi lipsiți de plăcerea meselor: nouile alimente vor fi aproape identice cu produsele naturale; diferențierea va fi atât de infimă, încât va scăpa observației.

Dar când vom ajunge să dispunem de giganticile surse de energie mai sus pomenite, hrana se va produce fără intervenția luminii solare.

Vaste culturi subterane ce se vor face sub radiații artificiale, vor înlocui poate lanurile de grâu și straturile de cartofi; parcuri și grădini se vor întinde atunci în locul livezilor și al câmpiilor de astăzi, iar orașele vor dispune și ele de vaste întinderi de pământ.

Avem însă înainte-ne realizări tot atât de minunate în cultura ființelor și în modelarea naturii umane.

„Ați dresat câinele dar n'ați reușit a-i modifica specia", se spunea mai înainte, cu privire la progresul modern. Aceste cuvinte nu mai corespund astăzi adevărului.

La Londra a făcut acum câțiva ani mare senzație reprezentarea piesei intitulată „Rossum's Universal Robots" de Carel Capek. (Piesa a fost reprezentată și la noi, la Teatrul Național, în traducerea colaboratorului nostru, d. *F. Aderca*).

Producerea unor astfel de ființe va fi poate realizabilă de-acum în 50 de ani. Nu putem vorbi însă de oameni fabricați, ci crescuți sub clopote de sticlă. Pare aproape neîndoelnic că va fi cu putință să se completeze ciclul ce duce la naşterea unui copil într'o ambianță artificială. Unii biologi sunt de părere că anumite intervenții în desvoltarea intelectuală a unor ființe de felul acesta, vor produce oameni de gândire sau oameni de muncă.

Spre exemplu, creeaturi de o admirabilă desvoltare fizică, dar dotate cu o inteligență redusă, ar furniza pur și simplu forța umană. S'ar putea plămădi indivizi, cari să îndeplinească funcțiunea unor mașini, fără să nutrească alte ambiții.

Perspectiva aceasta e înfiorătoare și sperăm că legile civilizației creștine ne vor împiedica să ajungem aci....

Dar.... n'ar corespunde oare aceste lamentabile creeaturi, doctrinelor comuniste ale Rusiei?

N'ar putea oare uniunea republicei sovietice, înarmată cu puterile științei, să producă o rasă adaptabilă exigențelor ei mecanice, lipsită cu totul de ori ce năzuință, care să nu mai nutrească altă idee, decât aceea de a se supune orbește organizației comuniste?

Astăzi natura omului e viguroasă și perseverentă, geniul scapără în cele mai întunecate colțuri.....

Roboții ar fi însă nu se poate mai adecuați teoriilor comunismului. Apoi, nu există nimic în filozofia comuniștilor care să prevină ceerea lor; întrucât ei au desființat religia.

Am atins această chestiune în treacăt, spre a arăta că într'un viitor, pe care copiii noștri îl vor apuca poate, puterile vor ajunge în mâinile unor oameni cu totul diferiți de cei cari au plămădit natura umană. Forțele explozive, energia, materia și mașinismul, vor pune la îndemâna lor vaste posibilități de anihilare a voinței omenirii. Cu mijloace neimaginate încă, despoții și tiranii vor putea dispune de viețile și chiar de dorințele supușilor lor. Iar dacă aceste forțe vor intra pe mâna unor guvernanți, cari uneori incarnează cruzimea și josnicia, rezultatele vor fi mai mult de cât dezastruoase.

Toate acestea sunt coșmaruri ale unui viitor, de care ne va salva poate fericita ciocnire cu vre-o stea călătoare, care va preface pământul în gaz incandescent.

Ceeace putem afirma cu certitudine e faptul, că virtuțile și înțelepciunea oamenilor nu se țin în pas cu realizările apărute în domeniul științei și al vitezei. Intelectul unui modern nu diferă în esență de oamenii cari au luptat și au iubit în aceste locuri, cu milioane de ani înaintea noastră.

În momentul de față colaborează civilizațiile mai multor epoci. Englezi, francezi sau americani, formați la școala celui de-al 20-lea secol, tratează cu indienii sau chinezii, ale căror civilizații s'au cristalizat cu câteva mii de ani înainte. Avem ciudatul spectacol al forțelor și al mașinilor, întrecând cu mult inteligența omului; și vedem inteligența desvoltându-se cu mult mai repede, decât fondul acela de nobleță ce se numește „omenie". Ne vom găsi poate la un moment dat înaintea unei civilizații puternice și neîndurătoare.

Se impune deci în primul rând, ca filozofia morală și concepțiile spirituale ale națiunilor să se mențină, evoluând odată cu formidabilul progres al technicei. Ar fi poate mai bine să impunem o vacanță realizărilor de natură materială, decât să ajungem a fi dominați de propriile noastre mașini și de forțele pe care le dirijează. Sunt mistere pe care omul în starea actuală nu le poate pătrunde; secrete care desvăluite, vor fi poate fatale fericirei sale. Dar e mult decând savanții au pus stăpânire pe soluțiile secretelor interzise până acum omenirii. Fără o egală desvoltare a sentimentului de îndurare, de milă de pace și iubire, știința poate distruge tot ceeace viața are mai majestuos, tot ceeace o face tolerabilă.

GR. FOR

Concursul de perspicacitate No. 2

Incepând din numărul trecut, *„Realitatea Ilustrată"* a lansat o nouă serie de 10 concursuri de perspicacitate, în genul celor publicate până acum. Cititorii vor strânge cupoanele pe care le vor trimite împreună cu soluţiile, toate odată, până la 15 Martie 1932, pe adresa revistei „REALITATEA ILUSTRATĂ", Bucureşti I, str. C. Mille 7—9—11, în plic închis. Plicurile vor purta menţiunea:

„PENTRU CONCURSUL DE PERSPICACITATE"

Pentru această serie de concursuri de perspicacitate, oferim o nouă serie de premii, în valoare de

LEI 10.000 (Zece mii)

re' ...pă cum urmează:

Premiul I: Lei 5.000.

Premiul II: Lei 2.000.

Premiul III: Lei 1.000.

Premiul IV—V: Câte un abonament pe timp de un an la „Realitatea Ilustrată".

Premiul VI—VII: Câte un abonament pe timp de şase luni la „Realitatea Ilustrată".

Premiul VIII—IX—X: Câte un abonament pe timp de trei luni la „Realitatea Ilustrată".

Vor fi premiate cele mai bune soluţiuni, în ordine. Intre soluţii egal de bune, hotărăsc sorţii.

* * *

Pentru concursul No. 2, Chester Morris, vedeta dela „United Artists" ne oferă o nouă temă. Fiţi deci atenţi: din cele 17 portrete ale artistului, opt perechi sunt indentice Şi NUMAI UNUL SINGUR SE DEOSIBEŞTE. Priviti deci cu grije şepcile şi gulerele. Studiaţi fiecare detaliu şi când veţi descoperi portretul stingher, ni-l veţi indica.

Cuponul se găseşte în pag. 24.

Profesiuni

RAZBOIUL mondial cu cortegiul său de fluctuaţii valutare, de crize în ghiarele cărora ne sbatem acum mai greu decât oricând, a ridicat imperioasă problema existenţei pentru nenumărate femei.

Fata care până mai ieri trăia în sânul unei familii bogate, fără grija zilei de mâine, putându-se consacra în voie studiilor, permiţându-şi călătorii de agrement şi toate bucuriile sănătoase ale tinereţii, e nevoită astăzi să-şi caute o ocupaţie. Trebue să trăiască şi să-şi ajute familia; să înceapă greaua ucenicie unde numai cei puternici rezistă desiluziei, desgustului şi oboselei morale şi fizice.

In Europa nevoia aceasta a determinat o sumedenie de noui „profesiuni" feminine, dacă putem desemna aceste ocupaţiuni cu numele de profesiuni.

Suntem informaţi că la Londra o tânără domnişoară a reuşit să-şi asigure o existenţă largă ca „degustător profesional" la diner-uri şi banchete unde gustă mâncărurile, îşi dă părerea asupra asortărilor, propune o îmbunătăţire şi oferă excelente sfaturi bucătarului sau bucătăresei.

Unele femei sunt „emballeuse" profesionale; au mai multe ajutoare şi prezidează minuţioasa ambalare a celor mai fragile şi mai preţioase articole. Majoritatea marilor vedete nu pleacă în călătorie, fără să-şi fi chemat „emballeusa" care-i face bagajele îngrămădind cu o impecabilă simetrie, cele mai delicate articole de îmbrăcăminte şi lingerie.

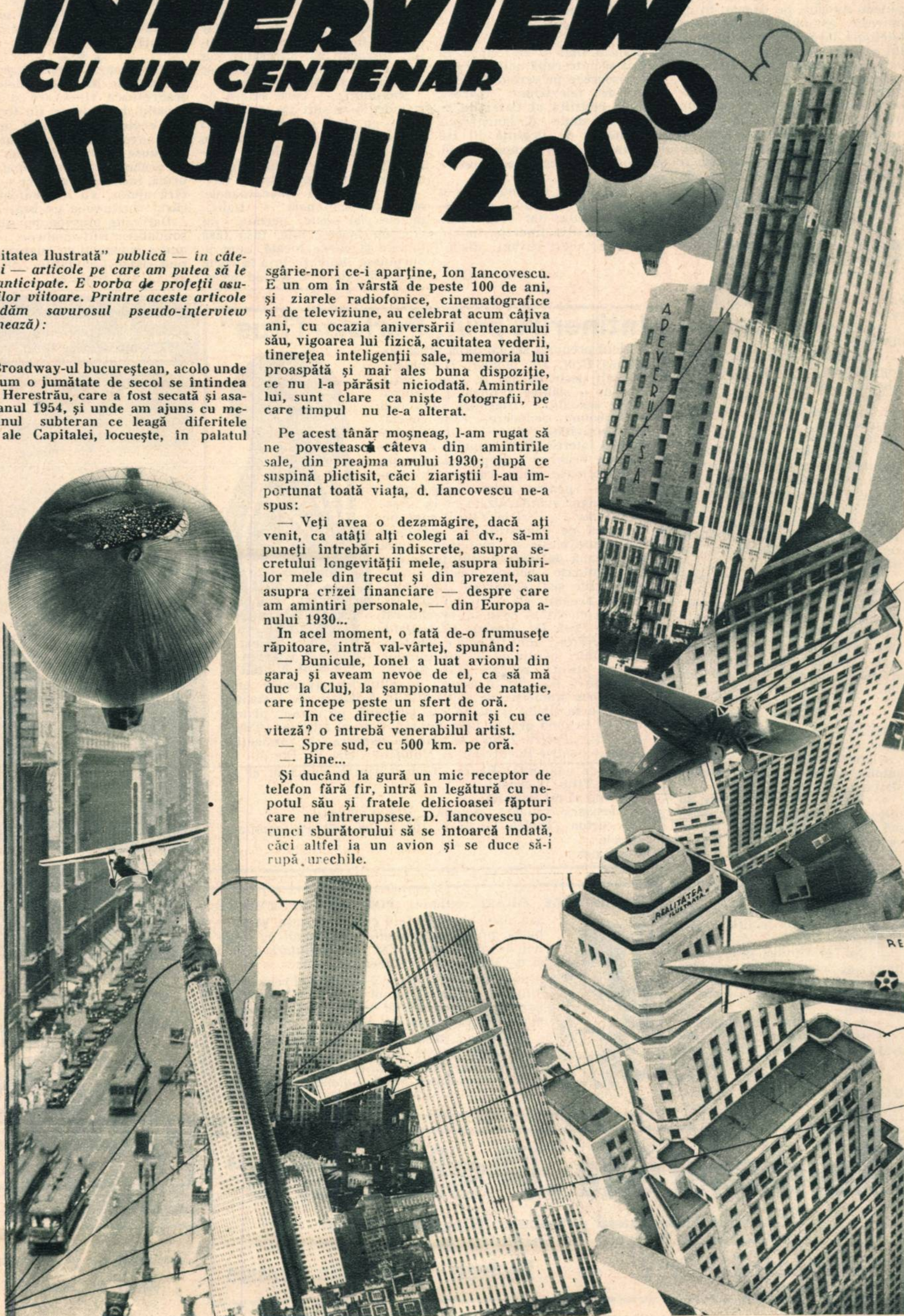
Mai departe, femeile au dovedit că ştiu să exceleze în „bărbieri de câini". Stăpânele unor „Toutou d'amour", ori „Tresor chéri" etc. le încredinţează căţeluşii, cărora le aranjează o coafură modernă sau îi împodobesc cu panglici. Aceste coafeuse realizează câştiguri foarte frumoase.

Dela New-York ne vine ecoul unei noui profesiuni feminine a „înveselitoarei". Ocupaţia sa constă în a vizita căminurile solitare, jucând cărţi cu văduvele sau cu bătrânii celibatari, citind, scriind, vorbind şi zâmbind chiar, atunci când nu e câtuş de puţin dispusă de aşa ceva. Se pare că această „înveselitoare" e foarte căutată, iar veselia ei e plătită bine.

O profesiune foarte bine plătită este aceea a „renifleusei" de parfumuri. Unele femei sunt dotate cu un simţ olfactiv extrem de fin şi fabricanţii de parfumuri le plătesc foarte bine, pentru subtilitatea cu care supraveghează manipularea celor mai rare parfumuri.

Mai sunt încă.... dar ar însemna să nu mai isprăvim, dacă am voi să dăm aci întreaga listă a ciudatelor profesiuni feminine, germinate de inexorabilele exigenţe ale vieţii.

INTERVIEW CU UN CENTENAR în anul 2000

(„Realitatea Ilustrată" publică — în câteva pagini — articole pe care am putea să le numim anticipate. E vorba de profeţii asupra stărilor viitoare. Printre aceste articole recomandăm savurosul pseudo-interview care urmează):

IN Broadway-ul bucureştean, acolo unde acum o jumătate de secol se întindea băltoaca Herestrău, care a fost secată şi asanată în anul 1954, şi unde am ajuns cu metropolitanul subteran ce leagă diferitele cartiere ale Capitalei, locueşte, în palatul sgârie-nori ce-i aparţine, Ion Iancovescu. E un om în vârstă de peste 100 de ani, şi ziarele radiofonice, cinematografice şi de televiziune, au celebrat acum câţiva ani, cu ocazia aniversării centenarului său, vigoarea lui fizică, acuitatea vederii, tinereţea inteligenţii sale, memoria lui proaspătă şi mai ales buna dispoziţie, ce nu l-a părăsit niciodată. Amintirile lui, sunt clare ca nişte fotografii, pe care timpul nu le-a alterat.

Pe acest tânăr moşneag, l-am rugat să ne povestească câteva din amintirile sale, din preajma anului 1930; după ce suspină plictisit, căci ziariştii l-au importunat toată viaţa, d. Iancovescu ne-a spus:

— Veţi avea o dezamăgire, dacă aţi venit, ca atâţi alţi colegi ai dv., să-mi puneţi întrebări indiscrete, asupra secretului longevităţii mele, asupra iubirilor mele din trecut şi din prezent, sau asupra crizei financiare — despre care am amintiri personale, — din Europa anului 1930...

In acel moment, o fată de-o frumuseţe răpitoare, intră val-vârtej, spunând:

— Bunicule, Ionel a luat avionul din garaj şi aveam nevoe de el, ca să mă duc la Cluj, la şampionatul de nataţie, care începe peste un sfert de oră.

— In ce direcţie a pornit şi cu ce viteză? o întrebă venerabilul artist.

— Spre sud, cu 500 km. pe oră.

— Bine...

Şi ducând la gură un mic receptor de telefon fără fir, intră în legătură cu nepotul său şi fratele delicioasei făpturi care ne întrerupsese. D. Iancovescu porunci sburătorului să se întoarcă îndată, căci altfel ia un avion şi se duce să-i rupă urechile.

— Imi amintesc, mi se adresă acest bătrân vecinic verde, că în 1932, cei cari posedau în România un avion personal, se puteau număra pe degete. In ce priveşte comunicaţiunile orale, telefonia fără fir era la începutul ei şi, pentruca să putem vorbi cu cineva dela distanţă, ne serviam de un aparat legat prin sârme cu o centrală, deservită de domnişoare care ne înfuriau la culme, până ce binevoiau să ne dea numărul pe care-l ceream. Telefonului cu fir şi acestor domnişoare, li s'au datorit numeroasele boale nervoase şi mintale, care au bântuit omenirea pela 1932. Dintre toate, numai azilele de nebuni au făcut avere, celelalte întreprinderi comerciale dând faliment, din cauza crizei.

— Care criză?

— O criză economică, provocată de scăderea preţului la cereale.

— „Cereale"? ce sunt alea ? am întrebat uimit.

— Cerealele erau nişte plante comestibile, ce se cultivau în ţările aşa zise agricole, cum era şi România. La muzeul naţional, puteţi găsi mostre de grâu, porumb, orz... Scăderea preţului lor, a dus la înlocuirea acestei producţiuni naţionale cu alte fabricate; de altfel, acum, când alimentaţia se serveşte în buline, ele nu şi-ar mai avea rostul... Nu vrei să iei un bulin de friptură de curcan şi un bulin de vin ? mă întrebă simpaticul centenar, întinzându-mi o cutiuţă.

— Şi ce mijloace de transport aveaţi?

— Foarte comice: în interiorul marilor oraşe, circulau un fel de lăzi enorme, electrice, pe şine, lăzi numite tramvae, în care se înghesuiau clae peste grămadă, oameni de două ori mai mulţi, decât încăpeau!...

— Ce barbarie!...

— Accidentele de tramvai şi automobil se ţineau lanţ. Mai erau deasemeni autobuze..

— Autobuze?... Mi se pare că autobuzele erau nişte animale sfrijite?..

— Nu... Confunzi cu caii de birje, cari au dispărut de mult, mă lămuri venerabilul Iancovescu.

— Dar instrucţiunea publică?...

— A fost o halima!... Elevii învăţau în saboţi.

— In saboţi? Dece? Se asimilează mai uşor lecţiile în saboţi?

— Nu, ci fiindcă erau pe atunci şi copii, cari n'aveau ghete!... In fine în 1965, a fost înmormântat ultimul român analfabet.

— A rămas încă în amintirea omenirei, am spus acestui bătrân atât de savant, că aţi avut o strălucită carieră teatrală...

— Da, atunci când existau teatre cu scenă, cu rampă... Când însă spectacolul prin televiziune, la domiciliu, a înlocuit teatrele, am fost nevoit să-mi schimb profesiunea, devenind directorul Casei de economie şi consemnaţiuni...

* * *

Venerabilul centenar, căruia îi urăm o viaţă şi mai lungă, fu nevoit să întrerupă aci interviewul, deoarece pe ecranul aparatului de televiziune apăruse sala de consiliu al Casei de economie, unde d. Iancovescu era chemat de urgenţă. El îşi luă rămas bun dela noi, oftând şi rostind aceste enigmatice cuvinte:

— Ei, tinere, d-ta nu şti ce e aia „un pol"... Acum s'a desfiinţat moneda; dar câte amintiri duioase din tinereţe, îmi evocă mie acest cuvânt dispărut!...

O. KAY.

CURIOZITĂŢI

Atât la palatul regal cât şi la villa Torlonia unde locueşte Mussolini, slujba de bucătar pare să fie dintre cele mai simple, întrucât atât suveranii, cât şi dictatorul Italiei obişnuiesc să mănânce extrem de frugal.

Mussolini, — care suferă de stomac, — e silit să urmeze un regim cu mult mai sobru decât regele. Hrana sa se compune mai cu seamă din lapte, legume, fructe fierte sau foarte coapte şi din supe falşe

In ce priveşte macaroanele, mâncarea naţională a Italiei, ducele îşi poate permite un consum foarte mic, însă fără tomate şi carne tocată, cum le obişnuesc italienii, însă la curte aceste bucate n'au de loc acces, întrucât membrii familiei regale nu le pot suferi, mai cu seamă că nu se pot consuma cu eleganţă.

* * *

Mare senzaţie face într'o localitate de lângă Sheffield, extraordinara vindecare a unui invalid de războiu. Un fost soldat englez fusese rănit în 1918 prin explozia unui obuz şi-şi pierduse graiul, văzul şi auzul în acelaş timp. In timpul din urmă, încercând să urce o scară fără ajutor, s'a împiedicat şi a căzut rupându-şi un braţ.

Dar căile providenţei sunt insondabile. Ridicându-se, infirmul a constatat cu bucurie că-şi recăpătase facultăţile pierdute cu 12 ani înainte.

Concursul de perspicacitate
BON No. 2

MODA peste 20 ANI

CUM va fi moda peste douăzeci de ani? Spre a răspunde la această întrebare e nevoie să ştim cine şi ce influenţează moda?

Totul şi toate. Astfel până şi răsboiul aduce cu el decolteuri îndrăsneţe, ţinuta de prost gust şi un limbaj cum nu se poate mai desfrânat.

O expediţie polară, o expoziţie de pictură, o descoperire arheologică, au uneori in-

St.: *Mary Glory*; sus: *Suzy Vernon*; jos: *Marcelle Romée*.

fluențe covârşitoare asupra modei, lansând astfel, anumite culori, anumite forme şi anumite motive. Moda e odrasla actualităţii şi a modei precedente, prin necesitatea de tranziţie. Adăugaţi la toate acestea şi imponderabilul momentului şi veţi vedea că nu-i deloc uşor să răspunzi la o astfel de problemă de anticipaţie...

MARY GLORY

...care — cred c'aţi remarcat — acordă o mare importanţă capitolului toaletelor, mă întâmpină cu o graţie divină, în salonu-i Louis XV, splendid luminat cu lampadare disimulate şi răspunde cu nespusă amabilitate întrebării mele :

— *„Moda peste douăzeci de ani?*

E greu de profetizat. Un singur lucru e cert, femeile vor rămâne vecinic frumoase, căci femei bătrâne au început să nu mai existe. Dacă Parisul va rămânea aceeaş metropolă de azi, tot el va fi dictatorul modei. căci patrimoniul se comunică dela o generaţie la alta. Femeea e datoare să-şi schimbe cât mai des aspectul, să descopere în fiecare sezon un nou gen de a-şi acomoda frumuseţea; e cel mai nimerit mijloc să fi iubită de bărbatul uşuratec.

Cât pentru a preciza cum se va prezenta moda de aci în două decenii, n'aş putea-o face decât dacă mi-ai spune cum va fi femeea tip, din acea epocă. Numai astfel ţi-aş putea spune fără să greşesc"...

SUZY VERNON

Vedeta îndeajuns de cunoscută publicului românesc, din nenumăratele ei creaţii, e poate personalitatea cea mai indicată să răspundă anchetei de faţă. Asta pe drept cuvânt, căci n'au trecut decât vreo trei luni şi ceva decând Suzy Vernon obţinu, cu un succes monstru, atât de invidiatul „Grand prix d'élégance de la Deauville", competiţie căreia Franţa acordă un interes deosebit. Iată opinia delicioasei stele :

— *„Putem face prevestiri, în materie de mecanică, nici decum în poezie. Şi moda femenină nu-i decât poezie. Chiar dac'aş cunoaste bine actualităţile anului 1951, tot mi-ar fi imposibil să deduc moda. Pentru croitorii de damă există lucruri asimilabile în orice eveniment. Dar problema nu ia sfârşit cu aceasta. Ceeace dă strălucire modei este simţul critic al femeilor şi bărbaţilor din Paris, iar arta toaletelor nu ia naştere decât din intolerabila şi minunata exigenţă a clientelor pariziene. Moda nu sucombă, decât din pricina excesului. Când o modă se învecheşte, se petrece cu ea ceeace se petrece cu celelalte arte: îşi accentuiază caracteristicile şi-şi pierde echilibrul. E cazul cu rochia de după răsboi, ce se scurtase până la indecenţă!"....*

SIMONE HELIARD

..... e o nouă descoperire a studiourilor „Paramount" din Franţa, pentru care a interpretat cu un succes demn de toată lauda, unul din principalele roluri ale filmului „Mistigri", realizat de Harry Iachmarr, după opera cunoscutului scenarist Marcel Achard. De o gentileţe remarcabilă, arista, care cunoaşte bine România şi de care o leagă amintiri din cele mai duioase, s'a simţit cum nu se poate mai măgulită de-a fi interviewată de un ziarist român.

— *„Moda anului 1951? Mi-e imposibil s'o definesc acum. Dar dacă poţi să aştepţi 19 ani, 11 luni şi 29 zile, te pot satisface...* îmi spuse zâmbind şiret. *„Am văzut numeroase filme de anticipaţie... Sunt sărăcăcioase, fără unitate şi lipsite de orice urmă de mister".*

MOUSSIA

Tânăra artistă care, într'un interval relativ scurt, a izbutit să cucerească cu prisosinţă sufragiile spectatorilor parizieni, e vecinic în bune dispoziţii. Auzind scopul vizitei mele, Moussia exclamă cu desinvoltură:

— *„Ce subiect teribil ataci şi d-ta! Moda peste două decenii! Dece nu peste două secole?! Mă confunzi — pare mi-se — cu prezicătoarea Fraya. Dar nici pe ea n'o cred în stare să-ţi satisfacă curiozitatea... Moda! Dar uiţi pe semne că arta asta, atât de capricioasă, e legată de atâtea şi atâtea subiecte: coafură, farduri, parfumerie, încălţăminte, flori, ansambluri decorative, teatre, cazinouri, palace-uri, cluburi, pullmann-uri, transatlantice, avioane, etc. şi că transformările ei depind de cele mai nebănuite influenţe?....".*

MARCELLE ROMEE

...care dedicându-se cinematografului, unde a fost întâmpinată cu succes, a părăsit scena tradiţionalei Comedii Franceze, mi-a acordat o scurtă întrevedere, între două „prises de vue" ale filmului, *„Une nuit à l'hotel"* realizat de Leo Mittler, pentru casa Paramount; intrând în subiectul ce mă interesa, am primit răspunsul de mai jos:

— *„Ca în multe alte ramuri, geniul francez ocupă un loc de frunte în arta modei, un rang pe care şi l-a oţelit cu înţelepciune, printr'un admirabil simţ al realităţilor concrete. Mulţumită acestor calităţi Parisul s'a transformat într'o ventuză enormă care atrage o mare parte din omenire, graţie modei. Unii spun că educaţia femeii, în materie de toalete e în declin. Nimic nu-i mai fals ca această afirmaţie. Femeile de astăzi îşi dau mai toate seama dacă o rochie le stă bine sau nu şi dacă acest spirit de pătrundere a frumosului se va desvolta, nu-i deloc necesar să fii croitoreasă sau profet ca să susţii că de aci în douăzeci de ani, sexul slab va fi de-o şi mai extraordinară eleganţă.*

p. conf. GEORGES TEDDY

Firimituri

NU se poate să nu pomenim aci şi de purceluşii, porcii şi simpaticele scroafe, care au fost jertfite pe herminele moi ale zăpezilor de Crăciun...

— Este o barbarie!... răcneşte unul din sufletele mele.

— Dar ce bună piftie, ce delicios şoric, ce şuncă afumată pe varză!... şopteşte nostalgic alt sufleţel din mine.

Trebue să recunoaştem că aceste asasinate zilnice, depe urma cărora ne ospătam inconştienţi ca mâncătorii de carne omenească din Africa, sunt cu putinţă numai mulţumită faptului că bucatele din farfurie sunt informe şi nu amintesc deloc nici viţelul de lapte, cu picioarele zvelte, botişorul şi ochii umezi, nici raţa scandalagioaică şi familiară.

Imi amtintesc de un purceluş, un Ghiţă, pe care l-a crescut toată familia, până s'a făcut porc, porc adevărat, impunător şi gras, ca un bancher înainte de concordat. Dar Ghiţă se umanizase. Cucoana-Mare vorbia cu el câte-o jumătate de ceas şi porcul asculta cu respect şi interes. Câţi din casă erau în stare să asculte ca Ghiţă, câte ştie să spue toată ziua Coana-Mare? Coana-Mică, odată cu oala plină dela bucătărie, întârzia lângă Ghiţă, pe care-l dezmierda pe pântece. Şi Ghiţă, când auzia paşii mici şi repezi se 'nvăţase: se 'ntindea să-l mângâe.

De Crăciun, cu toată împotrivirea scandaloasă a noastră a copiilor, cu toată melancolia tăcută şi sfioasă a Coanei-Mici şi cu toată părerea chibzuită a Coanii-Mari, că Ghiţă e „mic" (avea 160 kg.!) şi că n'ar fi rău să-l ţinem pânăla Crăciunul anului următor — Domnul, stăpânul, care n'avusese vreme să cunoască mai de-aproape pe Ghiţă, a adus doi ucigaşi cu plată — şi l-au tăiat...

Nimeni n'a fost în stare să guste din cârnaţii şi caltaboşii celui care fusese Ghiţă, prietenul intim, ruda, favoritul şi desmierdatul familiei. In faţa farfuriei lungi, la masă, am plâns ca la înmormântare....

Morala: Nu vă împrieteniţi cu porcii !!... Şi la mulţi ani !...

E *foarte interesant de studiat şi reţinut felul cum privesc şi se împacă diferiţi oameni cu actualele greutăţi ale crizei. Am cules şi noi o colecţie de psihologii, adevărate colini cu sticleţi de diferite culori, cu care ne înfăţişăm aci:*

Un funcţionar de 53 de ani. — *Aud pe unii că se plâng de criză, de lipsă de bani... Mă surprinde. Niciodată n'a fost belşug de bani. De când mă ştiu, tot criză a fost. De ce să ne tânguim azi, mai mult ca altădată?... Pe la 1899 se cânta pe toate uliţele un cântec cu refrenul: „Nu-s parale, nu-s parale..." E refrenul de-acum...*

Un student în sociologie. — *E o criză de disproporţie: Cerem şi nu ni se dă, vrem să dăm şi n'avem de unde. Când vom echilibra termenii acestei contradicţii, criza va dispărea de la sine.*

Un proprietar de imobile *(la ureche)* — *Dragă, ce să-ţi spun? Sunt fericit!... De când am scăzut chiriile şi nu mai am parale decât pentru plata globalului mi-am băgat automobilul în magazie şi merg pe jos, numai pe jos. Ştii ce plăcut e să mergi pe jos?... Un deliciu! O voluptate!... Nu mă mai dor nici rinichii. La anul viitor nu mai am nevoe să mă duc la Vichy. Rămân în Bucureşti. Ai băgat de seamă ce frumoşi sunt Bucureştii?... E cel mai frumos şi mai extraordinar oraş din Europa!!*

O domnişoară *(cu cearcăne violete)*. — *E greu azi să 'njghebezi o gospodărie. Nu mai sunt vremurile de altă dată, când cu o mie de lei tata şi mama şi-au cumpărat loc de casă şi au întemeiat o căsnicie. Georgică m'ar lua şi mâine în căsătorie — dar cu ce?... Aşa că, deocamdată, luăm masa el la mama lui, eu la mama mea şi ne 'ntâlnim seara, la un cabaret...*

Un ţăran. — *Bine de boeri! Lor ce le pasă?!... Stau la oraş şi cu cât e grâul mai ieftin, mănâncă şi ei pâinea mai ieftină.*

Un om de Stat. — *Bine de ţăran!... Lui ce-i pasă?... Stă la ţară, la aer curat şi munceşte şi el din vreme în vreme, la sămănat şi la secerat. Pe când eu trebue să asud tot anul, alergând pe la toate conferinţele internaţionale ca să-i vând grâul!...*

W.

Citiţi „Magazinul" No. 13

JACK LONDON

2)

— Bătrânul Villan, începu Bill să vorbească singur, avea un câine care fugea și se înhăita cu lupii. Eu l-am omorît, la o vânătoare. Plângea moșul ca o babă. Nu-și mai văzuse câinele de trei ani. Câinele trăise cu lupii.

— Sălbătăciunea aia tot câine trebue să fie și cine știe de câtă vreme mănâncă din mâna omului.

— Pui eu mâna pe pielea cățelei ăleia de lup! Să mai poftească să ne ia câinii.

— Nu uita că n'avem decât trei gloanțe.

— Unul mi-ajunge!

Henry, dimineața, ațâțând iar foc mare, făcu de mâncare în vreme ce tovarășul sforăia puternic. Il deșteptă. Bill mâncă mai mult adormit. Apoi ceru cafeaua.

— Nu, cafea n'ai.

— S'a isprăvit?

— A fugit și **Spanker...**

— Cum a fugit? întrebă Bill uluit.

— Nu știu. One Ear n'a putut să roadă singur legătura. Nici Spanker. Lui Spanker trebue să-i fi ajutat One Ear.

— Afuristul!... Dacă n'a putut fugi el, să fugă măcar cellalt.

Oricum ar fi fost, s'a dus și Spanker. Douăzeci de lupi și l-au împărțit, și-l poartă acum în pântecele lor...

— Bei o cafea?...

— Nu, zise Bill încruntat. Am zis că nu voi bea, dacă mai fuge un câine și mă țin de vorbă. La noapte leg câinii altfel.

Și porniră la drum. Dar nu făcură o sută de metri și Henry care mergea înainte lovi pe'ntuneric cu piciorul ceva tare; luă de jos și întorcându-se, aruncă lui Bill.

— Prinde, Bill, ți-ar putea fi de folos.

Bill dete un răcnet ușor: era lemnul de care fusese legat Spanker. Atât mai rămăsese din Spanker...

— Ce foame! Nimic n'a mai rămas din Spanker: nici pielea, nici blana, nici oasele, zise Bill. Numai de n'am avea și noi, în curând, o soartă la fel!...

Henry începu să râdă.

— N'am mai fost urmărit de lupi, e-adevărat. Dar am trecut și am scăpat din alte pericole mult mai mari. Nu te teme! De noi nu se vor apropia!...

— Asta nu se știe, murmură Bill întunecat.

— Bill, n'ar fi rău să iei un praf de chinină. Ascultă ce-ți spun eu. Dar lasă, îți dau eu diseară un praf de chinină...

Ziua trecu asemenea celorlalte. Inainte de apusul soarelui, Bill luă pușca din sanie și zise:

— Henry, mă duc să'ncerc...

— Bagă de seamă! Fii prevăzător!...

Bill se depărtă în singurătate. Se'ntoarse după un ceas la tovarășul care-l aștepta nerăbdător.

— S'au risipit, zise Bill. Dar tot ne dau ocol, de departe. Iși dau seama că ne vor mânca și că nu trebue decât să aștepte. Până atunci mănâncă și ei ce pot.

— Și crezi că vor pune laba și dinții pe noi?

Bill se prefăcu a nu auzi. Apoi urmă:

— Am văzut câțiva. Sunt slabi, numai oasele. Sunt hămesiți de săptămâni de zile. Sunt turbați de foame și adastă.

Abea trecură câteva minute și Henry care împingea sania din urmă, să ajute câinilor, chemă pe Bill cu'n fluerat ușor. Pe urma lor, în lumină înainta cu botul în jos un dobitoc îmblănit. Părea nu că aleargă ci plutește. Cei doi oameni oprindu-se, fiara se opri și ea și ridicând capul îi privi fix, cu nările desfăcute adulmecând duhoarea oamenilor, ca spre a-și face o ideie despre ei.

— Lupoaica! zise Bill.

Câinii se culcaseră'n în zăpadă. Bill se apropiă și el de sanie. Cei doi tovarăși cercetară cu luare-aminte ciudata sălbăticiune care-i urmărea de câteva zile și care le furase jumătate din câini. Fiara privea oamenii ca un câine, dar fără bunătate. Era în ochii ei ascuțimea foamei, tot atât de cumplită ca zăpada și frigul. Avea o înfățișare mult mai mare ca a lupului obicinuit și cu toată făptura-i descărnată se cunoștea că era un exemplar de lux al speciei.

— Mare e! bagă de seamă Henry.

— Si ce culoare de blană! Parcă n'ar fi lupească. Bate mai mult în roșu.

Fiara era totuș cenușie, ca lupii, dar în blana ei scăpărau uneori luciri care înșelau vederea.

— Parc'ar fi un câine mare, bun de înhămat la sanie, zise Bill. Vino! Vino'ncoa! Vino la taica!... zise lupoaicei.

— Nu se sperie de loc de tine, râse Henry.

Bill ridică brațul, amenințând și ocărând în gura mare. Fiara, fără a se teme, se feri o jumătate de pas înapoi ca pentru atac. Nu-și lua ochii de la oameni, cu o fixitate hămesită. Se vedea că voia să se apropie, dacă ar fi putut, de această carne pe care s'o înhalce.

— Ascultă Henry, șopti Bill ,ne-am putea folosi de gloanțe. Trebue nimerit însă și nimerit mortal. Ce zici?

Henry fu de aceiași părere și Bill, cu multă prevedere, puse mâna pe pușcă. Dar abea o duse la umăr că lupoaica făcând o săritură în lături, se pierdu printre brazi.

Cei doi tovarăși se priviră. Henry începu să fluere a pagubă iar Bill, încruntat și mormăind, puse pușca la loc.

— Era de așteptat, zise. Un lup care știe când dăm de mâncare câinilor trebue să fi auzit și bubuitura puștei. Toată nenorocirea noastră se trage de la priceperea acestei lupoaice. Dar îi vin eu de hac! Bill mă cheamă! O scot eu din ascunzișul ei!... Mă duc eu după ea!

— Nu! îl povățui Henry, las-o mai bine să vie ea. Cu trei cartușe nu faci nimic în mijlocul haitei.

Se opriră de vreme. Cei trei câini osteniră de mult. Cei doi oameni au dormit mai mult pe apucate. Cercul ochilor se făcuse și mai strâmt și focul trebuia ațâțat mereu, cu flacără mare.

— Am auzit câțiva marinari, zise Bill, vorbind de obiceiul unor rechini de a se ține după vapoare. Lupii sunt rechinii de uscat. Știu mai bine decât noi că ai lor suntem.

— Pe jumătate și ești, rsăpunse furios Henry. Omul care se crede pierdut, nici nu mai are mult. Te-au și mâncat lupii, Bill! râse amar Henry.

—Ajunge! Isprăvește!

Henry se'ntoarse cu spatele, adastând furia lui Bil.. Dar Bill nu răspunse.

— Semn rău, gândi Henri. Bill nu mai are nici o tărie sufletească... Trebue să-l zgudui nițel mâine dimineață!...

III

RACNETUL FOAMEI

Ziua următoare începu mai bine. Nu mai pierdură nici un câine în timpul nopții. Porniră la drum aproape voioși, în tăcerea întunerecul și frigul wildului. Bill și-a uitat parcă presimțirile rele și când la amiaz câinii, la o cotitură, răsturnară sania, cei doi oameni au glumit și râs de întâmplare.

Sania se agățase și atârna de o stâncă și un trunchi uriaș. Lucrurile se amestecaseră, încurcate. Numai desfăcând câinii din ham, s'a mai putut face puțină rânduială. In vreme ce tovarășii se osteneau să îndrepte sania, Henry zări cum câinele One Ear, se depărta de ceilalți câini târâș...

— Aici, One Ear!... strigă Henry spre câine.

Dar One Ear nu se supuse, ci făcând o săritură înainte o rupse de fugă, cu hamurile după el.

In marginea pădurii îl aștepta lupoaica. Apropiindu-se de ea, părea că șovăe o clipă și încetini mersul. O privea țintă cu teamă și dor în acelaș timp. Ea părea că-l ațâță zâmbindu-i cu toți dinții apoi făcu un pas către el, ca o încurajare. One Ear se apropiă și el, dar cu luareaminte, cu urechile și coada ciulite.

Lângă ea, încercă să-și frece botul de al lupoaicii; dar ea se'ntoarse nepăsătoare. Câinele mai făcu de câteva ori aceiași încercare, dar lupoaica se retrăgea pas cu pas, ca spre a-l înstrăina și depărta de cei doi oameni. Odată (s'ar fi zis că mijise în creerul câinesc o nedeslușită presimțire a soartei care-l aștepta) One Ear mai privi înapoi, la ceilalți doi câini, la sania răsturnată, la oamenii care-l strigau. Dar lupoaica întinzându-i botul să i-l frece, câinele nu mai ținu seama de nimic, și se luă după ea, cu fiecare pas, tot mai înapoi.

Bill își aduse aminte de pușcă. Dar pușca era sub sanie și când cu ajutorul lui Henry, puse mâna pe ea, câinele și lupoaica prea se depărtase și prea alipiți ca să poată trage.

One Ear își dete seama de greșală, prea târziu. Cei doi oameni îl văzură venind în goana mare spre ei. Dar vre-o doisprezece lupi slabi sărind peste zăpezi, îl încolțiră tăindu-i retragerea. Lupoaica, și ea, lăsând de-oparte grațiile și sfiiciunile se aruncase asupra iubitului ei, cu un răcnet răgușit. Dar câinele o înlăturase c'o lovitură de umăr și lupoaica îl urmărea acum cu haita toată, de-aproape.

— Unde pleci? strigă Henry, punând mâna pe brațul lui Bill.

Bill se liberă cu o mișcare bruscă.

Nu pot suferi să văd asta, zise el. Trebue să-i împiedic să nu mai mănânce vre-un câine.

Cu pușca'n mână se înfundă între copacii de la marginea drumului.

— Bagă de seamă, Bill! îi strigă Henry încă odată. Fii prevăzător!

Henry, șezând pe sanie se uită după Bill, care dispărea. One Ear, gonea, cercând să ajungă la sanie prin mare ocol. Henry îl vedea când și când printre trunchiurile brazilor, căutând să întreacă lupii în iuțeală, în vreme ce Bill va încerca, desigur, să oprească pe urmăritori. Dar lupta era pierdută mai dinainte. Alți lupi, ivindu-se de pretutindeni, se alipeau haitei.

Henry auzi deodată o bubuitură de armă, apoi alte două, repede după întâia — și își dete seamă că Bill isprăvise gloanțele. Fu sgomot mare, răcnete și lătrături. Henry recunoscu glasul câinelui care gemea. Un răcnet de lup vestea că fiara fusese atinsă. Atât. gemetele și mârâiturile încetară și tăcerea se așternu iar pe tărâmul singuratic.

Henry rămase vreme multă pe sanie. N'avea nevoe să se ducă să vadă ce se întâmplase. Știa de parcă ar fi fost de față. Se ridică totuși deodată, cu o tresărire, și cu grabă înfrigurată căută toporul în bagaj. Apoi se așeză iar și cugetă îndelung, în tovărășia celor doi câini care-i mai rămăses, culcați la picioarele lui, tremurând.

(Va urma)

Marele concurs distractiv

organizat de

Realitatea Ilustrată, ziarul Dimineața și revista Rebus

PREMII

000 LEI, în numerar.
N APARAT DE RADIO cu 3 lămpi direct la priză, marca „Lorenz".
000 LEI, în volume literare.
O BICICLETĂ elegantă.
1.000 kgr. lemne de foc.
UN PATEFON marca „Odeon".
O LADA de șampanie „Rhein".
UN COSTUM tricotat „Monica".
6 LINGURIȚE DE ARGINT.
TREI STYLOURI „HARO", cu peniță de cristal.
UN ABONAMENT pe un an la „Realitatea Ilustrată".
UN ABONAMENT pe un an la revista „Rebus".

N. B. — Toate aceste premii sunt oferite de cele trei publicați de mai sus, cari au dat o deosebită atenție acestor distracții instructive.

Concursul constă din deslegarea tuturor problemelor propuse, pe rând, în cele trei publicații specificate. Dăm acum:

PROBLEMA XIV (Reconstituire)

(Restul problemelor, în acest gen se găsesc în ziarul „Dimineața" și revistele „Realitatea" și „Rebus" toate cu data de Crăciun).

IV. — „Ca operă de artă", nu puteai găsi nimic mai *(2 vertical)* decât pictura însăși. Dar *(4 orizontal)* subită, și profundă ce mă cuprinsese, nu era cauzată, poate, nici de execuția operei, și nici de nemuritoarea expresie a *(8 orizontal)*. Mai puțin puteam crede că, în imaginația mea buimacă de somnolență, ar fi putut lua capul drept acela al unei persoane vii. Observai că, în primul rând, detaliile *(6 vertical)*, stilul vignetei și aspectul cadrei, ar fi risipit imediat un astfel de farmec, punându-mă la adăpost de orice *(7 orizontal)*. ea chiar momentană. Făcând aceste reflecții, rămăsei în capul oaselor o oră întreagă, cu ochii ațintiți asupra acestui *(3 vertical)*. În cele din urmă, descoperind adevăratul secret al efectului său, mă întinsei din nou în pat. Înțelesesem că *(1 orizontal)* picturei era o expresie vitală, absolut adecuată vieței, care mă făcuse întâiu să *(5 orizontal)*, scufundându-mă apoi într'un fel de confuzie, și sfârșind prin a mă subjuga, prin a mă îngrozi"...

N. R. Amănuntele asupra deslegării acestui joc, le găsiți — în mod mai amplu, în revista „Rebus" de Crăciun.

N. B. Problema XV-a, o găsiți în ziarul „Dimineața", de Anul nou.

Bon de premii No. 14

Numele ....

....

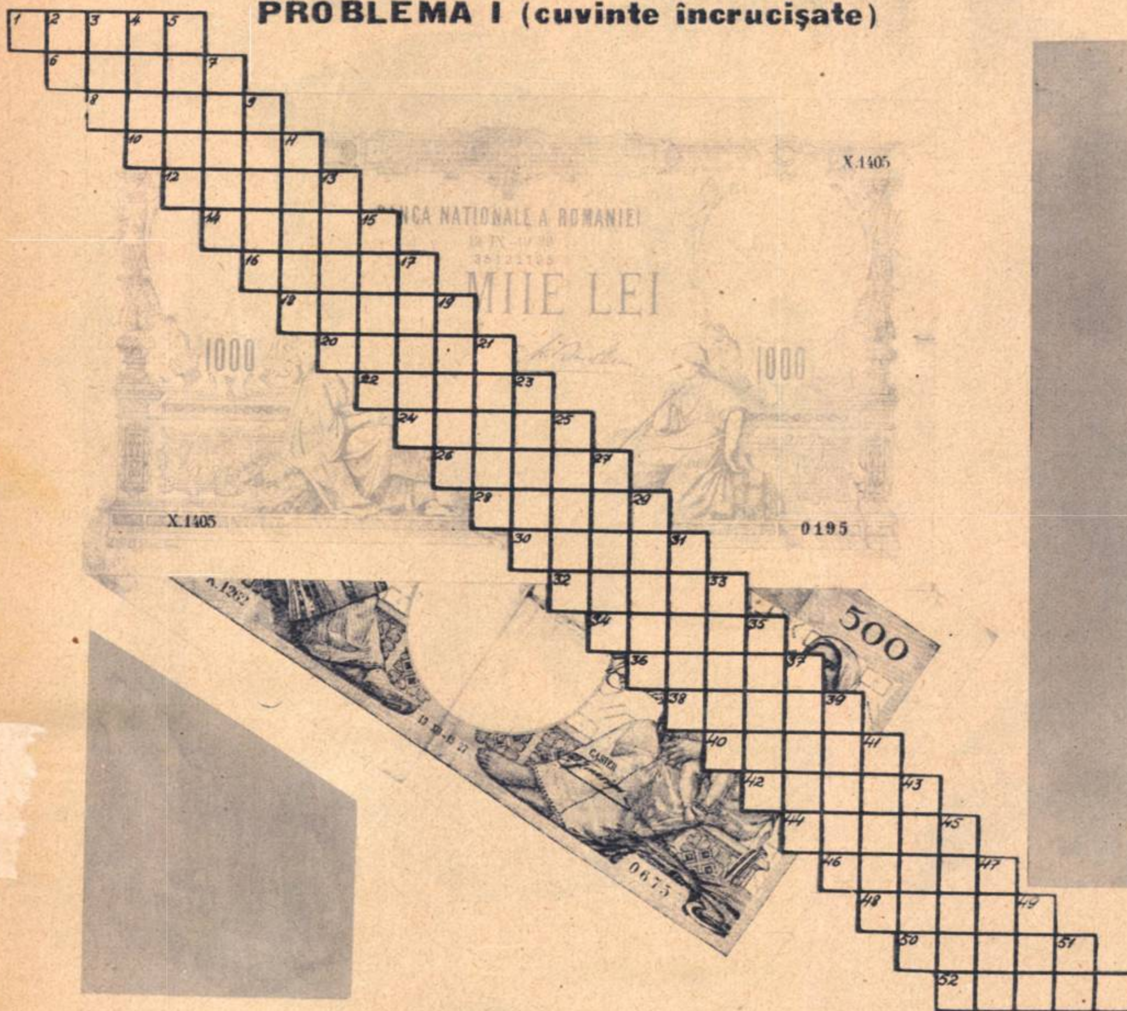
Adresa ....

Jocurile realităţii

NOUL NOSTRU CONCURS

PREMII: 1500 lei numerar. — Două aparate de radio cu galenă

PROBLEMA I (cuvinte încrucişate)

ORIZONTAL: 1) Cremene. 6) Nume bărbătesc. 8) Oraş istoric în Germania. 10) Scriitor roman (sec. I. î. Ch.). 12) Fiica lui Tantal (mit.). 18) Imbibată. 20) Animale... ţepoase. 22) Romancier englez, autorul lui Ivanhoe. 24) Existentă. 26) Piesă de teatru. 28) A uda, cu apă adusă în canale. 30) Nici aramă, nici zinc. 32) Religiunea poporului turc. 34) Primul mare preot evreu. 36) Calic. 38) A umili (mold.). 40) Trimetea, anual, o sută de lei revistei Rebus. 42) Lucru adăogat. 44) Unsul Domnului. 46) Rezultat general, la o operaţie aritmetică. 48) Alunea. 50) Lână foarte mare. 52) Revista distractivă, care are cel mai frumos număr de Crăciun.

VERTICAL: 2) Noroiu. 3) Financiar scoţian. 4) Oraş in Anglia. 5) Oraş în Spania, celebru prin vinurile sale. 7) Obligat. 9) Legislator atenian. 11) Vatra luntrei. 13) Miros, parfum. 15) Romancier german (1837-1898) 17) Lege promulgată de un suveran. 19) Armonie. 21) Pantaloni largi, ţărăneşti. 23) Coroana papei. 25) A înjosi. 27) A necăji. 29) Localitate, aproape de Sibiu. 31) Oraş în Elveţia. 33) Institutul medico-legal. 35) Drac. 27) Undiţă de pescuit somnul. 39) Fără activitate proprie. 41) Imn bisericesc. 43) Acopăr o spărtură. 45) Cum ar vrea să fie cel bătrân ? 47) Impletituri de nuiele. 49) Ca zăpada. 51) Interjecţie.

Cupon pentru jocuri No. 257

Numele şi pronumele ....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Pretul abonamentelor: *Un an lei 450; 6 luni lei 230, 3 luni lei 120. Pentru străinătate lei 600 anual.*

REALITATEA ilustrată

VIAȚĂ NOUĂ. — **Fotografie luată special pentru „Realitatea Ilustrată", într'un institut de maternitate**